

PANÍ KATYNKA Z VAJEČNÉHO TRHU

POPELKA BILIÁNOVÁ

DÁLE DOPORUČUJEME

Vojtěch Rakous: Doma – židovské obrázky

Soubor povídek Doma byl první knihou, která uvedla do české literatury židovské obyvatelstvo venkova a maloměsta jako jeho přirozenou součást. S humorem i porozuměním vypráví, jak vesničtí Židé poloviny 19. století se svými sousedy sdílejí běžné radosti i starosti a zároveň ctí své tradice a svou víru.

Vojtěch Rakous: Modche a Rézi

Humorné vyprávění o trampotách starého dobráckého, ale poněkud nedůvtipného, Žida Modcheho a jeho hádavé, úzkostlivě čistotné, panovačné, lakomé, ale přesto všechno dobré, ženy Rézi. Modche je věčný smolař a díky tomu a díky své jednoduchosti provádí jednu hloupost za druhou. Autor nám tyto jeho eskapády předkládá v několika příbězích, psaných tradičním jazykem a s laskavým humorem.

Ignát Herrmann: Z paměti starého mrzouta

Pobavte se příhodami mrzoutského úředníka, poodhalte jeho milostné zážitky z mládí i trampoty s „kmotrem“ nebo s „českým pekáčem“, prožijte s ním nekonečné týdny s husou nebo strastí kolem „vhodných vánočních dáreků“ a nezapomeňte ani na kapitulu, v níž se pan Cyrus stane „volebním agitátorem“.

Ignát Herrmann: Otec Kondelík a ženich Vejvara

Pan Václav Kondelík je vážený měšťan, uznávaný malířský mistr, náramný labužník, znalec piva, vtipálek i škarohlíd, a tak trochu samolibá. Rodinné pohodlí mu, v dobrém slova smyslu, začíná čeřit velice nesmělý a trochu nedůvtipný nápadník jeho jediné dcery Pepičky, magistrátní úředník Vejvara.

POPELKA BILIÁNOVÁ

Paní Katynka z Vaječného trhu

Vydání jako celek i jednotlivé části (text díla, obálka, grafická úprava, případně jazyková adaptace, redakční poznámky, ilustrace, předmluva, doslov, životopis autora apod.) jsou chráněny autorskými právy. Nositelé těchto práv jsou uvedeni v tiráži.

Prosíme, používejte tuto elektronickou verzi knihy pouze v souladu s platnou licencí. Žádná verze licence k této e-knize neumožňuje rozšiřování jejích kopií (včetně půjčování) či sdělování díla veřejnosti (například umístováním kopií či extrahovaných částí na servery, ze kterých je možno tento soubor nebo jeho část dále stahovat nebo jej prohlížet), a to za úplaty či zdarma.

POPELKA BILIÁNOVÁ

Paní Katynka
z Vaječného trhu

Praha 2015

Obálka © Marcela Strejčková – Nomzamo, 2015
© Monika S. Benešová – Lama, 2015
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-87959-49-7 (formát PDF)

ISBN 978-80-87959-50-3 (formát ePub)

ISBN 978-80-87959-51-0 (formát MobiPocket)

Paní Katynka žila v první polovině minulého století a byla „drůbežnicí“ na Vaječném trhu.

Jsou sice – a vždycky bývaly – skorem všechny „paničky z trhů“ – obchodnice totiž – „těžká váha“, ale drůbežnice přece byly vždycky v popředí – vrchnost nad vrchnostmi.

I paní Katynka byla takto jako velická většina paniček z trhů: široká daleká a rozměrná na všechny strany.

Byla zdravá, červenolící, ústa měla ne sice velká, ale naostro krojená, kteráž tváři její dodávala přísného, ba tvrdého výrazu, Totiž: kdyby tento zdánlivě tvrdý výraz nebyl mírněn, nebo spíše smazán pohledem jejích dobromyslných modrých očí. Měla ve zvyku řízná, ale krátká úsloví a málokdy dala se strhnout „k delší vejřečnosti“.

„No, dyž se jim to nelíbí, tak mi plavou vod nůše,“ a vytrhla paničce z ruky husu, slípku nebo cos jiného a flink tím do nůše nebo na víčko a už s kupující nemluvila a obrátila se k ní zády.

Anebo: „Že je to drahý? Tak si dou tam, kde dávají darmo,“

A zas dost. A namítala-li kupující, že husa a tak podobně jest hubená, uťala paní Katynka řeči proud: „No tak si koupěj bagouna, ten je tlustej.“

Paní Katynka mívala drůbež vždycky pěknou a mladou – „stařiny“ nechtěla ani darmo. Proto měla už své jisté „kupečky“, kteří chodili k paní Katynce už najisto a po řadu let. Ti nesmlouvali – zaplatili paní Katynce na krejcar – a paní Katynka ovšem také na krejcar jim vycenila zboží své.

Ale časem přišli k paní Katynce i rozliční jiní kupečkové.

Tak panička v salupu – lehoučkém a bylo v zimě. Oči dokrvava uplakané a v hubené ruce papírek.

„Paničko, prosimich, zač je ta slepička?“

A s úzkostí se dívala do očí paní Katynčiných.

Ta chvíli mlčela a pak se zeptala: „Pro kohopak tu slípku chtějí?“

A chudák starší už panička si honem zakrývá oči cípkem salupu a plačky odvětila: „Pro dceru – má chudinka souchotě – do jara mi nevydrží.“ A pláč lomcoval ji chudým tělem.

„Tu maj – a vědí co? Přijdou si sem zasejc – já jim kousek něčeho skovám,“ a paní Katynka, rty nauzoučko sevřené, strkala chuděrce matce pod salup slípku, a to nejpěknější.

„Tak co koštuje ta slepička? Božítku, mám-li pak dost peněz?“ a uplakanýma očima prohlíží papírové šestáčky ve své hrsti.

„Nic nekoštuje – to je na zaplat'pánbu,“ opáčí po svém paní Katynka a přerovnává drůbež na víku, aby zakryla své pohnutí.

„Aby jim to sám kristuspán vodplatil nastotísíkrát,“ spíná ruce na prsou chudák překvapená matka a za ustavičných díků tiskne k sobě darovanou slípku, kteráž má zachránit prchající život dceřin.

„No deštopánbu – a jářku – s neděle si můžou zas přijít – já jim zas něco skovám.“

To byl jeden druh kupečků paní Katynčiných. A jiný byl podobný.

Přišla žena s košíčkem v ruce. Tehdy tašky nebyly ještě v módě a do trhu chodily hospodyně jenom s košíky.

A v košíku měla žena zelnou hlávku.

„Paničko, prosímich, nehněvaj se – nemají tu něco tak pomenšího – ňákou husičku – ale lacinou,“ vyjednává žena. Má na sobě modrou plátěnou sukni a halenku, zástěru kanafasovou, čistou a „vypiglovanou“ jako pentle, kartounový šátek na hlavě a ruce „vyprané“ – jistě od častého prádla výdělečného.

Paní Katynka se na ni zpytavě dívá a potom řekne: „Poslouchaj, paničko, mně se zdá, že jich vodněkud znám,“ a paní Katynka zapírá si ruce v bok.

„No jo – ale to už je dávno. Sloužila sem u doktorů v Dominikánskej ulici. Vdala sem se – můj byl tesařem, ale prosek si nohu širočinou a vochrom – řemeslo už nemůže dělat – tedy jen tak poděkuje, jak a kdy co se mu nahodí, Já peru pro lidi – máme tři děti – a tak živobyť protloukáme jak možno. Zejtra je jeho svátek – šetřila sem krejcar ke krejcaru – kdybych mu tak mohla koupit ňákou tu husičku, ten by měl, chudák, radost! A což teprve děti – nemají celej čas nic lepšího do úst,“ zpovídá se upracovaná žena matka.

„No viděj, že sem jich hned poznala. No, a kolikpak – jako tentonc – maj na tu husu?“ táže se paní Katynka a modré oči se jí jen lesknou.

„Mám zlatej dvacet – ale husičky sou letos drahý – tak nevím – dyby tak měli, paní Katynko, něco pomenšího,“ bojácně hovoří upracovaná žena.

„Tak – ukážou košík,“ a paní Katynka očima vybírá husičku na zlatý dvacet. A vybrala tu největší a šup s ní do košíku bývalé kuchařky, kdysi svého kupečka.

„Ježíši Kriste, ta přece nejní za zlatej dvacet,“ křičuje se žena.

„Ne, ta košťuje jenom zlatku – aby jim eště zbylo na knedlík,“ a paní Katynka si otřepává ruce nad nůši.

„Paní Katynko – nejní možná –“

„No, už je možná – voni byli dycky hodná. No a dyž pudou někdy vokolo, zastavěj se tu – někdy mi taky leccos zbyde – dám jim to lacino.“

„Paní Katynko, aby jich pámbu za to pozdravil! A jako tentoc – dyby tak někdy potrebovali vyprat, z gruntu srdce bych se jim ráda vodvděčila,“ slibovala radostně hodná žena matka všecka blažená, že může nešťasněmu muži svému i dětem způsobit radost.

No tož tedy – tohle byla paní Katynka.

Paní Katynka vládla nad svou nůši zrovna uprostřed Vaječného trhu.

Ale před šedesáti sedmdesáti lety bylo to zde na Vaječném trhu všecko docela jiné.

Nebylo zde tenkrát ještě dnešní tržnice, která vepána jest do starodávného rázu bývalého Vaječného trhu jako moderní obrovská „kredenc“, misník, do starodávného pokoje.

Vaječný trh se svými těžkými, důkladnými stavbami a vzdušným obchodnickým loubím je věru „staromódní“ a nese ráz dávných dob. Založen byl již za Václava I. (1230 – 1253) jakožto součást tehdejšího Nového Města čili tržiště Svatováclavského, ohraniče-

ného dnešními Příkopy, třídou Národní a ulicí 28. října.

I toto veliké, staré tržiště vzalo na sebe jinou tvářnost v dobách pozdějších, když Praha se rozrůstala všemi směry.

Ale souvislý řetěz starodávných loubí zachoval se tu přece od kostela havelského přes trh Zelený a Uhelný až na trh Vaječný a teprve za našich dob zbořeny byly domy s loubím při ulici Melantrichově, na Uhelném trhu a konečně zbořeny domy s loubím vedle Staré rychty. Postavena sem byla nová, moderní tržnice a zničen tak nenahraditelně starobylý ráz těchto míst. A zbytečně.

Do nové tržnice vešel se jenom vaječný trh – květinářský, zelený, ovocný a drobný trh podružných potřeb zůstal dále pod širým nebem na svých starých místech.

Proč nebyla zbořena sice dvojitá, ale umělecky i historicky bezcenná řada domů v Kotcích a nepostavena tu prostornější a účelnější tržnice, kteráž by zde byla spíše na místě, kde už dříve stávaly obchodnické Kotce? Že by byl výkup těchto domů drahý? Ano, ale jinde a jinak mohlo býti ušetřeno to, čím později obchodní tržnice byla by se sama zaplatila, jsouc ze všech stran obchodu přístupna a v samém srdci Prahy prostřed ruchu obchodního. Pozdě.

Praha je ochuzena dvojím způsobem: předně zničen zbytečně kus staré Prahy, vzácný a nenahraditelný, a za druhé – Praha jest ochuzena o velkolepou budovu tržnice, která zde stát mohla jakožto důstojný, moderní protějšek budovy Městské spořitelny.

A starobylá náměstí pražská, starodávná to tržiště, nadále hyzdit budou beztvárné kupy košů a dřevěných součástí krámků, přikrytých špinavými kusy hadrů a plachet, a to ne snad jenom na noc, nýbrž i o nedělích a svátcích.

Špatně tedy prospěla velkoměstskému rázu naší matičky Prahy nová tržnice a nedostatečné jsou její rozměry, když ani běžný, všední trh, například v sobotu, nevejde se pod střechu její.

Smutno uvažovat.

I život v nové tržnici není již tak družný a rázovitý, jako býval ještě za paměti nás starších. Kdyby vstala paní Katynka i dávné její susedky, jistě by utekly odtud zpět do svých hrobů, „aby se v nich zlostí obrátily“.

Vaječný trh býval kdysi plný, plničkový stánků, nůsí, vozů, hromad a hromádek všemožného zboží, a to nejen prostřed trhu, ale i všude po chodnicích, v průjezdech domů a kde jaký byl kout a výstupek.

Nejen vejce a máslo, drůbež, selátka, kůzlečí a zvěřina (vedle na dvorku Kotců, kde teď stojí palác Městské spořitelny), žáby, ryby, maso všeliké – vdolky, buchty, pečeně, „kafe“, polévka, ale i necky, košíky a nůše, mašlovačky, písek a věchtoví – dnes už neznámé – hrnce a jiné nádoby, bačkory a dělané květiny – „viks“ a sirky, hřebeny a nože – inu všecko všude, co by hospodyně potřebovat mohla a co by také koupila, to všecko bylo na Vaječném trhu.

Všecek tento drobný obchod byl rozestrkán jenom pod podloubím a na chodnicích, ale prostřed trhu byla jen honorace trhu – drůbežnice a máslačky, které pro-

dávaly i vejce. Podle příležitostných koupí prodávaly vejce a máslo i drůbežnice.

A prostřed této honorace měla svůj dědičný „stánek“ paní Katynka. Zde už sedávala její matka a babička i prababička a snad do kolikátého kolena.

Stánek paní Katynky bylo veliké „paraple“ o dřevěné tyči a rákosových žebrech potažených vždycky čistou plachtovinou.

A pod parapletem dvě tři ohromné nůše, krosny, na nichž položena byla „víčka“ v rozměrech pořádného kola od vozu. Víčka byla – a jsou dosud – proutěná, a na nich rozestřena byla vždy čistá, čerstvá sláma, na niž si paní Katynka vždycky potrpěla.

A na čerstvé slámě rozložena byla zabitá drůbež, vždycky „fajnová“, s křídly zaklesnutými pěkně na zádičkách a s hlavičkou „pod paždí“.

Hubené „lunty“ – „zelenky“ a „modráky“ – paní Katynka nikdy nekoupila. Takovým „prevítem“ by jenom pokazila svůj „kšeft“.

„Poslouchaj, fotr, s tím si dou támhle za roh,“ a hodila hlavou směrem ke „Khólmarku“, „já nemám hotel U nůše ani hotel U slunce nebo U kandelábru...“

V těchto „hotelích“ kralovaly totiž nad svými nůšemi, hrnci a pekáči na trojnožkách – vespod s řeřavým uhlím – „prátláčky“, polívkářky a kafařky s vdolkářkami.

A prátláčky na Uhelném trhu skoupily všecko, co komu po trhu zbylo, ať to už bylo zelené nebo modré, ať to zabil kdokolivěk nožem, nebo – „pámbu motykou“.

A v hotelích „U slunce“ a „Černé nůše“ všechno se prodalo a ještě si potom panstvo „fon Hamrnix“ všech pět oblízlo.

„Brrr,“ a paní Katynka jen se otrásla ošklivostí: a to by raději šlupky z erteplí jedla třikrát denně – než tohleto.

A chudáci od hotelů „U slunce“ i „Černé nůše“?

Mnozí z nich byli kdysi zvyklí jiným tabulím nežli „za dva na dlaň“.

A tyto hotely jistě zachránily tisíce nebožáků od smrti hladem, když jste se už za dva tři nováky nebo za šestáček mohli najíst.

Paní Katynka však dobře rozuměla svému „kšeftu“ – a na zelenky s modračkami nikdy u ní nedošlo.

Když poznávala, že už nevyprodá, poslala po známých a třebaš i na Uhelný trh se vzkazem, že má to a to, a všichni věděli, že lacino koupí, a také koupili.

„Cóó? Mám to nechat zkazit a potom to za popnštýl vyhodit? Ať toho lidi užijou, dokud je to co k čemu,“ říkala.

„Ale paní Katynko, voni nám vostatním kazej kšeft, Leda blázen by za zlatku koupil, dyž mu to za pět šestáků sama přinesou až pod hubu,“ durdily se sousedky.

„To radš to hodím do kanálu německejm myším, než bych to polovic darmo dala,“ katila se zas jiná.

„A já ne. Handle sou pantle – tu vydělám, tam prodělám – to už tak roste z jednoho víčka. Ale co je k jídlu, vlastní vinou nezkažím – je to hřích. Je pořád moc lidí, kerý mají hlad – dyť je vidíte tuhle na Khólmarku.“

„No ju, všecy hladolety nenasytí ani pámbu – a je mezi nima taky hodně lumpů.“

„No, ať lumpů – ale taky hodně lidí nešťastnejch,“ a paní Katynka se pleskla po zástěře a obrátila se na druhou stranu.

A paní Katynku i jinak poznal každý na trhu. Sko-rem všecy ostatní paničky prodavačky nosily na hlavě šátek – v zimě vlnák, v létě prací – ale paní Katynka ne. Nosila v zimě „kapižón“ se širokým límcem na krku, dobře vatovaný a prošitý, a v létě lehký čepeček krajkový. Měla už svou „pucerku“, která jí čepeček dovedla „aufpucovat“ po jejím. V létě měla širokou prací sukni, lehkou halenku a širokanánskou zástěru kanafasku s důkladnými, hlubokými kapsami, v zimě teplé sukně – „moldónky“, kožíšek, bačkory a přes ně ještě „bufy“, kteréž vypadaly jako budky medvědí a s kapižónem tvořily úctyhodnou trojici.

Paní Katynka totiž na rozdíl od svých sousedek „neseděla na uhlí“, to jest, neměla pod stoličkou rozpá-lené dřevěné uhlí v hliněném nebo železném hrnci, kterýž přikryt byl bedničkou se dnem laťkovým, jímž teplo z uhlí pronikalo na nohy opřené o laťkové dno poklopené bedničky.

Paní Katynce totiž jednou od řeřavého uhlí chytila sukně a jen taktak že sama neuhořela. Sousedky ji povalily do sněhu a vyválely ji v něm jako sud – a naštěstí paní Katynce nic se nestalo.

Od těch dob nesedala paní Katynka na uhlí a raději se nasadila do teplého oděvu jako „Móžíš“.

To byla tedy paní Katynka drůbežnice na starém Vaječném trhu asi v polovině minulého století. A byla se svým tehdejším prostředím „jako srostlá“.

Paní Katynka byla už dávno vdovou. Se svým mužem pobyla jenom nějaký rok, než jí umřel.

Vdávala se už hodně pozdě. Muž její byl „ouředníkem vod majstrátu“. Ale jakým, o to se paní Katynka vůbec nestarala.

Vzala si svého muže „z lásky“. Totiž: paní Katynka – tehdáž ovšem ještě panna Katynka – měla dříve jinou známost, už od svých dětských let.

Ale jejího „amanta“ vzali na vojnu a ona čekala na něho, až si vyslouží celou „kapitulaci“ – plných dvanáct let.

Sedávala s matkou na trhu a prodávala s ní, a když jí matka potom zemřela, vedla svůj obchod dále sama a trpělivě čekala na svého milého, i když už minula doba celé kapitulace. A bylo jí už hodně přes třicet let, když se dověděla, že ten její zrádník zrádná už dávno z vojny přišel – a dávno se oženil s jinou. Poplakala si nad svým osudem, požalovala si u sousedek – a prodávala dále na trhu.

A sousedky snažily se ji povyrazit a brávaly ji tu a tam s sebou na nějaký ten „undrholt“ (zábavu).

A tak jednou šla s nimi také do „Khúštolu“ (Kravín) a tam poznala svého muže.

Byl už také starší, velký, štíhlý, smutných očí a bledých lící.

Smrt už tenkrát „koukala mu zeza uší“ – od hlavy odstávajících.

Seděl pod rozkvetlou třešní opřen o kmen a panna Katynka tenkrát usedla poblíž něho se svými známými.

A dali se tak do řeči – slovo ke slovu a panna Katynka hnedle zvěděla, co tíží bledého, smutného pána.

Posteskl si, jak je opuštěn, jak nemá nikoho svého na světě.

Žil dlouhá léta jen se svou matkou – otce nepoznal. A když mu zemřela matka, žije tak sám a sám, opuštěn a sirý. Chodí každou neděli ke hrobu matčinu na Olšany a tudy se vrací domů – přes Khúštol, kde si chvilku odpočine.

Panně Katynce sevřelo se hrdlo lítostí a soucitem – i ona je tak sama samotinká na světě a opuštěná jak ten kůl v plotě. Nu – a tak se zapovídali každý o svém a domů do Prahy šli už společně – bledý, štíhlý a vysoký pán a boubelatá panna Katynka, růžolící a zdravá jako řípa. A na druhou neděli šli už spolu na Olšany ke hrobům svých maminek – a za několik neděl měla panna Katynka veselku s „pánem vod majstrátu“ a postoupila na trhu na paní Katynku.

Muže svého měla ráda a pečovala o něho co nej-svědomitěji a se vši možnou šetrností.

Ale dělej co dělej – paní Katynce narodil se synáček a manžel – ubíral se ke hrobu.

Paní Katynka sháněla doktory a léky, nelitovala peněz na nic, dělala, kdo co radil, ale nic platné – se synáčkem na ruce brzo vyprovázela manžela a otce za Koňskou bránu a odtud na Olšany do hrobu jeho matky.

A potom už měla vyšlapanou cestičku za „undrholtem“ – na Olšany.

Vodívala tam vždycky s sebou i svého synečka, který takto vyrůstal na trhu a na cestě k Olšanům.

A byl po otci – dočista jeho „portré“.

Vytáhlý a vždycky posmutnělý, i když si s dětmi hrál a dováděl.

A k matce byl něžný – jako nebožtík jeho otec, po němž měl i jméno – Emil.

Paní Katynka často vzpomínala na dobu krátkého manželství svého – a, ani by tomu nevěřila, že byla vdaná, kdyby zde nebylo toho dítěte.

Díkybohu že má aspoň to dítě – už není tak samotná a opuštěná na světě.

Paní Katynka bydlela v jednom ze starých domů na podloubí, a to až vzadu ve dvoře, kde se tenkrát říkalo „na obtrytech“.

Dnes už ví jen málokdo, co to jest – a tenkrát za paní Katynky věděli i nevěděli.

To bylo tak. V polovině 13. století za Václava I., když tehdejší Nové Město svatohavelské nebo svatováclavské bylo vystavěno, bylo obeháno zdí, v níž postaveny byly i pevné věže na obranu proti nepříteli. (Jedna z těchto věží, poslední už, stojí dosud v nádvoří policejního ředitelství.)

Před zdmi byl hluboký a široký příkop, přes nějž vedly můstky do bran a branek, jichž bylo v tehdejšímu opevnění Starého Města celkem třináct.

Staré domy na Vaječném trhu i jinde byly hluboké s dlouhými, táhlými dvory, kde stály kůlny na dříví a jiné potřeby, ba i chlévy nejen na drobný dobytek, zejména vepře, ale i na koně i krávy. A vedle chlévů byly zde i stodoly. Například branka i s Havířskou ulicí

vznikla snad nejpozději – a ustoupila jí v těch místech stodola a část domu s velikým dvorem.

Nu – a na konci těchto hlubokých dvorů, až na samých zdech městských, stály záchody, postaru „obtryty“ (Abtritt),

Také památka po zdejších Němcích, pro něž vlastně toto Nové Město svatováclavské bylo založeno.

Ale Němci časem byli odtud vytlačeni, domy přešly do českých rukou – ale leccos tu po nich zůstalo až podnes.

Tak hned ty kvelby (Gewölbe), šupy (Schupfen), cimry (Zimmer), konky (Gang), kšefty a handle, ba i ta stará rychta s bývalým rychtářem jsou z německého. A což ty zdejší mazhouzy, teď už všechny zde přestavěné? Ty jsou také z německého Massenhaus – síň společná, kde se zdržovala a pracovala všecka rodina. To jsou naše staročeské poctivé ratejny (ratiti – staročesky pracovat).

Náš starý Vaječný trh i ty všechny ostatní ve svém jádře vždycky byly a vždycky budou ryze české – dokavad Praha bude Prahou.

Potom později, když Karel IV. založil nynější, tedy druhé Nové Město, učinil je samostatným a nadal je rozmanitými právy a výsadami, šcorpila se mezi sebou obě města a činila si všemožné „navzdory“.

Po tehdejším chvalném zvyku všecek hnůj i jiné smetí a odpadky vyhazovány byly prostě na ulici, kde vznikaly takto veliké hromady a hnojiště, jež kázal slavný magistrát občas vyklidit a ulice vyčistit. To bývalo zpravidla tenkrát, když přišel nějaký ten nezvaný host – mor nebo „kolera“ – anebo když měl býti

v Praze korunován některý z českých králů. Tenkrát byli občané donuceni město vyklidit a učistit.

A aby si tuto práci usnadnili, házeli všechno smetí i s hnojem do městských příkopů, které se takto v čas míru plnily utěšeně a zarůstaly pak bejlím a drobnými křovisky, mezi nimiž se ve slunci třpytily střepy z rozbitých nádob a leskly se černé kaluže špinavých vod.

A nad tímto vábným obrázkem městských příkopů trůnily a pyšnily se na městských zdech pozad staroměstských domů obtryty, jimž bylo odzvoněno teprve potom, když města pražská se spojila pod jeden magistrát. Staroměstské příkopy byly zasypány a na jejich místě vznikaly naše nejpřednější a nejnádhernější ulice – třída Národní, ulice 28. října, Příkopy, Revoluční třída. A pod dlažbou a základy nádherných domů v těchto třídách klidně odpočívá rum a smetí minulých věků a za nějaký tisíc nebo dva tisíce let budou naši potomci překopávat tyto „historické vrstvy kulturní“ a budou rozdiveni nad těmito pozůstatky minulých dob.

Tak chodí doba a věky.

A tak i z domů na Vaječném trhu časem odstraněny byly nejen chlévy a chlívky, ale i obtryty, městské zdi byly zbořeny a na jejich místě postaveny – na tehdejších špinavých příkopech – nové domy v ulici Ovocné, do jejichž dvorků hleděly staré domy z Vaječného trhu.

A v nejzadnějších částech těchto dvorů – na místě hradeb – vznikly nové přístavby obytných částí domů

a bývalý název se tu dlouho ještě udržel, přecházel z rodu na rod a nikdo se netázal, proč a kdy vznikl.

Paní Katynka bydlila tedy v nejmladší části domu až nejzadněji ve dvoře v přístavku někdy nad zdmi městskými.

Přístavek byl dvoupatrový, uzavíral vzadu dvůr a paní Katynka bydlela ve druhém jeho patře.

Bydlila zde „vodjakživa“ – už s maminkou a snad už po bábě a prabábě bůhví z kolikátého kolena. „Byteček“ měla hezký. Po příkrých schodech přišlo se na kamennou pavlač, kde paní Katynka v létě nejraději sedávala na besedě se svými sousedkami. Pavlač byla neveliká a jenom její, paní Katynčina.

Byt její byl původně asi jenom jedna místnost „naveskrz“ domu – zde přístavku. Později přepažena byla na pokoj a kuchyň s alkovnou.

Pokoj byl paní Katynce jako svatyní. Tam měla parádní postel, plničkou nejkrásnějších prachových peřin, starodávný „veškostn“ a „jarmaru“ – všecko postarodávnu, i s postelí, vykládané a leštěné – „politýrované“.

Na kostnu byl skleněný „šturc“ s Panenkou Marií, kteráž byla přioděna sametovým pláštíčkem se zlatým lemováním a pod šturc se sotva vešla pro spoustu křiklavých dělaných květin papírových.

Vedle šturcu s Panenkou Marií byly dva starodávné dvojramenné svícný cínové s hromničkami a na nich zase ohromné kytky papírové.

To byl „voltáříček“ paní Katynčin.

Před Panenkou Marií zavěšena byla na řetízku lampička rovněž cínová, hubatka, o níž paní Katynka vě-

děla od maminky, že je z kostela, ale z kterého, to nevěděla.

A na stěně nad Panenkou Marií visely dva obrázky – jeden maminčin, druhý manželův, a zde se paní Katynka každý večer za ně i za všechny své zemřelé modlila a o památných dnech lampičku rozsvěcovala.

Na jarmaře stály sloupkové hodiny – „štokúr“, mezi okny byl stolek se zrcadlem ve zlatém rámu, prostřed pokoje stůl s vycpávanými židlemi a na všem – na stole, stolku, veškostnu i posteli bílé lehounké „koperdeky“ z „tupinkovaného batistu“, samý „farblíček“, které paní Katynka mistrně uměla „nakulmovat“ silným hřebíkem.

Na stole leželo kožené, pěkně okované album s nemnoha vybledlými fotografiemi, několik obrazů svatých viselo na stěnách a na podlaze doběloučka vydrbaná byl „tepišek“, ušitý ze samých hvězdic a čtverečků barevných suken, což bylo opět prací nebožky maminky.

A paní Katynka přes tento tepíšek dávala na podlahu režné plátno, „aby se tepíšek nezaťapal“.

V kuchyni paní Katynčině už nebyl otevřený krb jako napřed v domě, ale pořádná zelená kamna kachlová s „kranzlemi“ a hliněnou troubou, ve které se tak výborně všecko upeklo dozlatova a nikdy se nic nespálilo. Trouba neměla plechových dvířek, ale zašupována byla dřevěnou „šupkou“. Pod kamny byl výklenek, pícka, a za kamny pekelec na podezdívce kamen, s nímž vedlejší stěna tvořila teplý kout. Pod píckou i na pekelci bývalo dříví, aby uschlo – na pekelci tvrdé